

Helge Bo Jensen (EL):

Det er en grundlæggende demokratisk rettighed for en borger at kunne finde ud af, hvordan retstilstanden er på et givent område. Det er sjældent nok at læse lovteksten, man er som regel nødt til også at se på retspraksis: Hvordan har domstolene dømt i de konkrete sager, og hvordan var præmisserne osv.?

Siden Danmark begyndte at kalde sig en retsstat, har domssamlingerne spillet en vigtig rolle for domspraksis, og derfor er det et indlysende servicekrav til staten i et informationssamfund, at alle almindelige borgere har mulighed for hurtigt at stifte bekendtskab med nye domme.

Allerede i 1988 foreslog Retsinformationsrådet i en betænkning, at den statslige database med love og regler skulle udvides med en redigeret domssamling.

Der vil formentlig kunne undgås en række retssager, såfremt det var nemmere at se, hvordan retspraksis er på et givent område, og det ville være nemmere for borgerne at få indblik i retstilstanden og de rettigheder og muligheder, dette giver den enkelte.

I dag er situationen den, at et privat firma stort set har monopol på at offentliggøre domme. De offentligt ansatte dommere tjener penge på at levere domme og korte referater til den canadiske koncern Thomson Corporation, som derefter tager en høj betaling for at viderefremidle dommene. Det sker i Ugeskrift for Retsvæsen, men i de senere år har koncernen udnyttet sin monopollignende stilling til at publicere en række nyudgivelser med domme, f.eks. Tidsskrift for Familie- og Arveret, et tidsskrift for bygge- og boligret m.v.

Ud over at det er helt uacceptabelt, at denne samfundsvigtige opgave er overladt til et privat firma, betyder det også, at det langtfra er alle domme, som publiceres.

I 1997 nåede Peter Blume således frem til, at det kun var 15 pct. af de civile sager ved landsretterne og Sø- og Handelsretten, der blev publiceret i Ugeskrift for Retsvæsen, mens tallet for straffesagernes vedkommende er under 1 pct.

På samme måde, som alle love og offentlige regler i dag er frit tilgængelige for alle på Retsinformation, må også dommene blive frit tilgængelige. Hensynet til private økonomiske interesser har alt for længe forhindret dette.

Så vil jeg da godt takke for den principielle støtte, som er blevet tilsagt fra en del ordføreres side. Jeg vil dog sige, at vores forslag går videre end denne her domssilo, som planlægges, og

som det åbenbart skal tage op mod 10 år at få realiseret. Men tak for støtten i hvert fald.

Til Socialdemokratiets ordfører vil jeg da godt lige tilføje, at der er blevet sagt, at det ikke er Folketingets bord, men at det er Domstolsstyrelsens. Så vil jeg da godt høre, om man eventuelt kunne svare på, hvor man i øvrigt skal aflevere lovforslag og beslutningsforslag, hvis det ikke er her i Folketingssalen. Det ville da være rart at vide til en anden gang.

Hermed sluttede forhandlingen, og forslaget overgik derefter til anden (sidste) behandling.

Afstemning**Anden næstformand (Henning Grove):**

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Retsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

14) Første behandling af lovforslag nr. L 187: Forslag til lov om ændring af lov om produkt-sikkerhed. (Deklarering af produkter, der indeholder kemiske stoffer med sundhedsfarlig eller miljøskadelig effekt, samt indberetningspligt ved mistanke om produkters sundheds- eller miljøskadelige effekt).

Af Søren Kolstrup (EL) og Jette Gottlieb (EL). (Fremsat 16/3 2001).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling**Erhvervsministeren (Ole Stavad):**

Lovforslaget, som vi her skal behandle, er stort set identisk med to lovforslag, som Enhedslisten har fremsat i to foregående folketingssamlinger, og det fremgår af bemærkningerne til forslaget, at det primært fremsættes for at give Folketinget mulighed for at debattere sagen, og det skal jeg kun hilse med glæde.

Som vi gav udtryk for også ved de tidligere behandlinger af samme forslag, er der ingen modsætning mellem regeringens mål for indsæt-

sen på kemikalieområdet og de mål, som Enhedslisten vil opnå med forslaget. Regeringen vil bare benytte nogle andre midler.

Enhedslisten foreslår, at der i produksikkerhedsloven indføres en pligt til at deklarere de stoffer, som står på miljø- og energiministerens effektliste. Samtidig foreslås det, at producenter og importører skal være forpligtet til at trække utilstrækkeligt deklarerede produkter tilbage fra markedet.

Enhedslistens forslag vil altså ophøje effektlisten til lovgivning. Det mener regeringen stadig vil have en række uhensigtsmæssige konsekvenser.

Som det også blev tilkendegivet ved de forrige behandlinger, er den form, som effektlisten har, valgt med ganske stor omhu. Listen er ikke udtryk for, at stofferne på den er forbudt; den er et signal til brugerne og i særlig grad til industrien om, hvilke stoffer man bør undgå.

Listen er således en vejledning og ikke en lovgivning, og det har haft betydning for, hvordan listen er blevet udarbejdet. Stofferne på listen er således primært udvalgt, fordi de besidder skadelige effekter.

Havde man valgt at melde hårdere ud, havde miljømyndighederne været nødt til at foretage en meget mere grundig vurdering af hvert enkelt stof og hver enkelt anvendelse og bl.a. have vurderet, om der fandtes et mindre farligt alternativ. Det ville have krævet et meget større hjemmearbejde, og listen ville formentlig være blevet en hel del kortere.

Hertil kommer, at en liste som effektlisten ikke er udtømmende, men dynamisk, og den må kunne ændres løbende på baggrund af ny viden, ændret forbrugermønster osv.

Det er baggrunden for, at man har valgt den uformelle vejledning frem for lovregulering. Det sikrer, at man får sat fokus på en række problematiske stoffer, uden at man behøver at være underlagt de bånd, som bindende regler vil kræve.

Hovedparten af stofferne på effektlisten er udvalgt, fordi de er klassificerede som farlige. Der er allerede i dag regler om, at de sundheds- og miljøskadelige stoffer skal deklareres. Det betyder, at sundheds- og miljøskadelige stoffer på effektlisten allerede i dag skal mærkes efter disse regler. Disse regler bygger i øvrigt på en række EU-direktiver, som harmoniserer kemikalielovgivningen i medlemsstaterne.

Man skal også passe på, at man ikke kommer til at indføre regler om deklarering, hvor det

ikke er relevant. Der er produkter, som indeholder stoffer fra effektlisten, men hvor stoffet ikke konkret er problematisk, og her vil en deklaration ikke være rimelig. Som et eksempel kan jeg nævne, at bestik af rustfrit stål indeholder nikkel, men at det ikke udgør et problem for nikkelallergikere.

Endelig bør det også siges, at hvis der skal indføres regler på området, vil det være forkert at gøre det ved en ændring af produksikkerhedsloven. Den er en overordnet lov, som indeholder generelle regler om produkters sikkerhed, men regulerer ikke enkelte produkter eller produkttyper. Det gør imidlertid kemikalielovgivningen, som i forvejen indeholder regler om mærkning af kemiske stoffer, indholdsstoffer, og skulle der lovgives på området, bør det ske inden for kemikalielovgivningens rammer.

Som allerede nævnt er regeringen enig i Enhedslistens mål med det her forslag: at medvirke til, at problematiske kemiske stoffer udsluses. Det er netop et af målene i regeringens kemikaliestrategi. Det fremgår af lovforslagets bemærkninger, at Enhedslisten bl.a. har genfremsat lovforslaget, fordi man ikke mener, at regeringen har taget tilstrækkelige konkrete initiativer på området. Men det synes jeg ikke er korrekt. Der kan således nævnes en lang række vigtige nationale initiativer inden for kemikalieområdet de sidste par år.

I regeringens kemikaliestrategi udgør listen over uønskede stoffer og effektlisten nogle af hjørnestenene. Og det har været glædeligt at konstatere, at listerne rent faktisk bliver brugt af både industri og detailhandel. Især de højt prioriterede stoffer danner udgangspunkt for en særlig myndighedsindsats.

Af vigtige nationale initiativer inden for listernes stoffer, men også kemikalier i det hele taget kan bl.a. nævnes ftalathandlingsplanen, forbud mod blyforbindelser og visse anvendelser af metallisk bly, forbud mod privates anvendelse af opløsningsmiddelholdige malinger og lakker til indendørs brug, handlingsplan for bromerede flammehæmmere, udkast til forbud mod anvendelse af de kraftige industrielle drivhusgasser, indførelse af afgifter på ftalater og de kraftige industrielle drivhusgasser, offentliggørelse af en vejledende liste med forslag til klassificering af 20.000 stoffer, som ikke tidligere har været vurderet eller klassificeret, og endelig er der som følge af finansloven for 2001, som jo også Enhedslisten er deltager i, igangsat en for-

stærket indsats over for kemikalier i forbrugerprodukter.

Konkluderende kan jeg sige, at regeringen kan af de grunde, som jeg her har anført, ikke støtte lovforslaget, men det betyder ikke, at regeringen ikke er enig med forslagsstillerne i de mål, der skal arbejdes hen imod på kemikalieområdet. Det viser de mange vigtige initiativer, som regeringen har sat i gang på det her område.

(Kort bemærkning).

Søren Kolstrup (EL):

Ministeren sagde, at regeringen var enig i Enhedslistens mål. Betyder den melding, at regeringen også mener, at det er relevant, som Enhedslisten skriver i bemærkningerne til det her lovforslag, at den enkelte forbruger skal have mulighed for at kunne gennemskue produktet og kunne fravælge produkter, hvori der findes stoffer, som er sundhedsfarlige og miljøskadelige?

Såfremt regeringen er enig i den målsætning – det synes jeg var rart at få bekræftet – synes jeg, det er relevant at spørge regeringen: Jamen hvad er det så for midler, man vil tage i anvendelse, for at den enkelte forbruger, når man køber en omgang solcreme, er vis på, hallo, i denne solcreme findes der altså noget, der kan være hormonforstyrrende, kræftfremkaldende, allergifremkaldende, hvad ved jeg?

Jeg har registreret ministerens bemærkninger om effektlisten, men det behøver jo ikke at stå hindrende i vejen for vore holdninger, for det er jo bare én metode, det er jo bare et redskab, vi kunne jo også tage en anden liste, som havde færre stoffer.

(Kort bemærkning).

Erhvervsministeren (Ole Stavad):

De målsætninger, som Enhedslisten sætter op, og som også nævnes her af hr. Kolstrup, er vi enige i at vi skal arbejde hen imod og prøve at få givet de bedst mulige redskaber til forbrugerne.

Vi mener bare ikke, at det her er den rigtige måde, og vi sidder jo i en række forskellige sammenhænge, vil jeg gerne sige til hr. Søren Kolstrup, hvor vi måske nok diskuterer, hvad mulighederne er i det virkelige liv, og der kan vi indimellem have lidt forskellige opfattelser af det. Men jeg mener også, at hr. Søren Kolstrup må have en oplevelse af, at regeringens interesser og de interesser, hr. Søren Kolstrup på god

vis varetager for at få skabt de bedst mulige regler, har vi til fælles.

Når så hr. Søren Kolstrup taler om, hvilke midlerne der skal tages i anvendelse – jeg tror, det helt naturligt er inspireret af den diskussion, der har været helt for nylig, og som vi står midt i omkring nogle solcremer – er det måske en lille illustration af, at redskabet, som hr. Søren Kolstrup her foreslår, ikke er så effektivt og så rigtigt.

Ud fra det, jeg ved på nuværende tidspunkt, er ingen af de stoffer, der diskuteres i den sammenhæng, på effektlisten, men det har jo ikke forhindret Miljøministeriet og miljøministeren i allerede nu at opfordre til, at man får taget af hylderne, og jeg ved, at miljøministeren er i gang med at vurdere, om der er behov for yderligere skridt på det her område. Endnu et eksempel på, at det godt kan være, vi diskuterer nogle metoder, men målene og det, at forbrugeren skal have mulighed for, om jeg så må sige at værge for sig, og at vi har et fælles ansvar dér, er vi enige om.

(Kort bemærkning).

Søren Kolstrup (EL):

Det er mig fortsat en stor gåde, hvordan regeringen mener, at forbrugeren kan værge for sig, hvis forbrugeren ikke har en mulighed for at få oplyst, at det og det og det stof, de og de parabener, der er i denne solcreme, har de og de virkninger, medmindre regeringen altså antager – og det nægter jeg at tro ministeren kan mene – at der sidder ikke bare en lille kemiker, men en stor kemiker i enhver af os.

Det blaftr er vinden: Hvad er regeringens metode? Jeg er helt med på, at det ikke behøver at være Enhedslistens, for herregud, den er bare ét redskab. Men hvad er regeringens redskab til, at forbrugeren kan fravælge? Det synes jeg stadig jeg mangler et svar på.

(Kort bemærkning).

Erhvervsministeren (Ole Stavad):

Det er ikke sikkert, vi kan nå frem til et fuldstændig tilfredsstillende svar i dag, men derfor er det jo også godt, at vi er i en løbende dialog, for vi vil jo grundlæggende det samme.

Det lille eksempel, vi ser i øjeblikket med solcreme, og som kan være særdeles ubehageligt, er jo en illustration af, at det måske ikke er helt så enkelt, som hr. Søren Kolstrup en gang imellem fremstiller det i debatterne. Ud fra det, jeg har fået oplyst, er virkeligheden den, at ingen af

stofferne står på effektlisten, og det vil sige, at det forslag, som hr. Søren Kolstrup her beder Folketinget om at vedtage, ikke ville ændre noget på den konkrete situation.

Jeg nævnte en lang række initiativer, regeringen er i gang med at tage, bl.a. efter grundige drøftelser om finansloven, også med hr. Søren Kolstrup. Vi leder hele tiden efter de bedste redskaber, men det er et meget, meget svært og stort og indimellem næsten uoverskueligt område, og derfor handler det jo også om at finde redskaber, der hjælper mere end de store slag i luften, der kun efterlader et hul, men ikke rigtig hjælper nogen med noget. Jeg synes, vi skal koncentrere kræfterne, sådan som jeg også føler, vi i en række sammenhænge har gjort, og prøve at komme så langt, vi overhovedet kan med at give de rigtige svar og sikre forbrugerne de bedste redskaber. Regeringens vilje til at nå dertil, også i et samarbejde med Enhedslisten, skal det ikke skorte på.

(Kort bemærkning).

Søren Kolstrup (EL):

Ministeren har ret i én ting, nemlig at effektlisten ikke er noget paradys, selv om man fik forbudt alt, hvad der står på den, fordi vi lever i et samfund, hvor der hele tiden kommer nye stoffer.

Det er korrekt, at methoxycinnamat er et nyt stof, men hvorfor skal det være et argument for, at vi ikke skal have mulighed for at fravælge alle de andre stoffer, der er i solcremen, og som vi ved er kræftfremkaldende og dårlige for vandmiljøet m.m.? Her synes jeg netop, argumentationen er dybt, dybt underlig. Det er fuldstændig rigtigt, at der kommer nye stoffer, men hvorfor skulle det være et argument for, at vi ikke skal kunne fravælge alle de gamle, hvis virkninger er veldokumenterede?

(Kort bemærkning).

Erhvervsministeren (Ole Stavad):

Jeg synes ikke, hr. Søren Kolstrup kan have lyttet meget efter min første besvarelse, for nu er det jo en helt anden øvelse, vi er inde i.

Jeg nævnedes eksempel med nikkel, som i en række sammenhænge er dybt, dybt problematisk, men i nogle andre sammenhænge som det eksempel, jeg nævnte, er helt uproblematisk, og hvis det er sådan, at vi skulle gøre noget ved hjælp af effektlisten, som hr. Søren Kolstrup foreslår, skal vi igennem med en helt anden øvelse. Vi skal se, hvad der er grundlaget for effektlisten, vi skal også se på, hvordan og hvor-

når og i hvilke sammenhænge stofferne på listen kan anvendes, eller hvornår de er skadelige, og det synes jeg da er en god diskussion. Men hvis vi vil nå det, vi begge to gerne vil nå, på den måde, hr. Søren Kolstrup foreslår, kræves der andre redskaber.

Pernille Blach Hansen (S):

Det er tredje gang, Enhedslisten fremsætter dette lovforslag eller i hvert fald et lignende om ændring af produktsikkerhedsloven, og det skal jeg ikke kritisere her i dag. Vi mener nemlig i Socialdemokratiet ligesom Enhedslisten, at det er vigtigt at fastholde fokus på kemikaliepolitikken, og derfor vil jeg gerne benytte lejligheden til endnu en gang at fastslå, hvad der er Socialdemokratiets overordnede holdning til kemikalieproblematikken.

Overordnet gælder indsatsen for os hensynet til både miljø og mennesker. I dag er situationen den, at mennesker og miljø udsættes for et sandt bombardement af kemikalier, og det skaber en fare for en negativ påvirkning af vores natur og menneskers sundhed. Vi deler Enhedslistens bekymring over de mange kemiske stoffer, hvis virkning knap er kendt. Samtidig er de langsigtede virkninger ofte ukendte, nedbrydningsstofferne er ukendte, samspillet mellem forskellige kemiske stoffer er også ukendt, og derfor støtter vi fuldt og helt de mange initiativer på kemikalieområdet, der har set dagens lys de sidste år.

Også her i foråret har vi haft mange bidrag til debatten om kemikalierne. Her tænker jeg ikke mindst på EU's lancering af hvidbogen om en fælles kemikaliepolitik og Teknologirådets konference, hvor der var en god debat om både mål og midler inden for kemikaliepolitikken. Særlig debatten om EU's hvidbog er vigtig, og vi synes, der er mange positive tanker i netop hvidbogen. Men der er også en del, der kan gøres bedre og skal strammes op, og her er der behov for, at Danmark kaster sine kræfter ind.

I dag afviser vi endnu en gang Enhedslistens forslag om at ophøje effektlisten til lovgivning. Som ministeren netop har redegjort for, er det slet ikke, fordi Socialdemokratiet er uenig med Enhedslisten om målet, men vi er uenige om midlerne. Ud over de rent lovgivningsmæssige og konkurrencemæssige problemer, som ministeren fremhævede i sin tale, er der jo også i dag regler om, at sundheds- og miljøskadelige stoffer skal deklarerer, og dertil kommer ikke mindst, at listen som sagt er et dårlig udgangs-

punkt at anvende i forbindelse med direkte forbud.

Listen er som allerede nævnt af ministeren en vejledning, der virker som en anbefaling til virksomhederne med hensyn til, hvilke stoffer de bør undgå. Men der er ikke foretaget en så grundig helhedsvurdering af mulighederne for alternativ brug af andre stoffer, at listen kan ophøjes til lov, og derfor vil vi afvise lovforslaget.

(Kort bemærkning).

Søren Kolstrup (EL):

Den socialdemokratiske ordfører lagde megen vægt på at sige, at effektlisten ikke er noget godt instrument. Men vi har listen over uønskede kemikalier, og vi har en lang række anbefalinger fra Miljøstyrelsens side, som man kan finde på Miljøstyrelsens hjemmeside, så finder den socialdemokratiske ordfører det ikke relevant med udgangspunkt i disse lister, der ganske vist er mindre omfattende, og med udgangspunkt i alle de anbefalinger, man i øvrigt måtte få fra Miljøstyrelsen om hormonforstyrrende stoffer og stoffer, der er allergifremkaldende og kræftfremkaldende og har akut giftighed – noget der skulle være meget stærk enighed om – at give den optimale forbrugerinformation på produktet?

Jeg siger ikke, det skal være Enhedslistens metode, men hvad er regeringens ambition på området? Og hvad med blybekendtgørelsen, varede det ikke 5 år?

(Kort bemærkning).

Pernille Blach Hansen (S):

Nu skal jeg jo svare hr. Søren Kolstrup på vegne af Socialdemokratiet og ikke på vegne af regeringen, og jeg vil gerne svare på Socialdemokratiets vegne.

Vi er faktisk dybt optaget af at få styr på kemikalierne, og vi er helt enige i, at der er et problem, men vi synes bare, hr. Søren Kolstrup mangler en meget vigtig dimension, nemlig den internationale. Hvis der virkelig skal slås et slag på kemikaliescenen – og det mener vi der skal – så skal det altså ikke mindst slås i EU. Jeg ved godt, at Enhedslisten som regel har det lidt svært med det, for EU er jo noget, som Enhedslisten ikke bryder sig så meget om. Men vi mener faktisk, at der f.eks. i hvidbogen er nogle meget positive takter i retning af, at forsigtighedsprincippet kommer til at stå stærkere, og at industrien skal være meget mere aktiv med at fremskaffe viden.

Hvis vi virkelig skal gøre noget ved kemikalierne, skal vi tage fat på internationalt plan, og det er faktisk dér, vi mener, der skal sættes fokus på. Der er ting, som skal strammes op, forbrukerne skal inddrages noget mere, og et automatisk forbud mod stoffer skal udvides til at omfatte langt flere stoffer, f.eks. i EU-strategien. Derudover skal de stoffer, som hr. Søren Kolstrup nævner, og som vitterlig er utrolig giftige eller farlige, selvfølgelig fuldstændigt forbydes, som der også lægges op til i EU's hvidbog og den strategi, der er beskrevet her.

Vi er helt enige i intentionerne bag Enhedslistens forslag, og den generelle kemikaliepolitik og -problematik er vi nødt til at se på. Men vi skal bare vælge de rette instrumenter, og det er altså ikke at ophøje effektlisten til lovgivning, men derimod bl.a. at kaste vore bolde ind på den internationale scene gennem EU.

(Kort bemærkning).

Søren Kolstrup (EL):

Jeg har forstået det sådan, at partiet Socialdemokratiet både er et grønt parti og i hvert fald tilstræber at være et socialt parti, dvs. at alle borgere skal have de samme informationer.

Kan Socialdemokratiet finde det trygt, at de borgere, der kan beskytte sig mest, er de borgere, der har mod på at klikke sig ind på »Grøn information« og dér læse, at det og det og det octyl og den og den paraben er kræftfremkaldende, hvorimod de borgere, der ikke har kræfter til det, tilsyneladende ikke må få det at vide på produktet? Opfatter den socialdemokratiske ordfører det ikke som et problem?

I øvrigt ville det da være fint, hvis man internationalt kunne gøre langt mere, for det, der sker for øjeblikket, er jo, at kemikalietrykket stiger, og jeg lytter da meget gerne, hvis regeringen kommer hjem med internationale sejre i EU, og hvor det ellers kan være. Det manglede da bare. Men nu snakker vi tilfældigvis om det, som den socialdemokratiske ordfører nævnte en passant: i øvrigt skal forbrukerne også inddrages mere. Ja! Men hvordan?

(Kort bemærkning).

Pernille Blach Hansen (S):

Min bemærkning om, at forbrukerne skulle inddrages noget mere, gik faktisk også netop på hvidbogen og kemikalieproblematikken i international sammenhæng, og det glæder mig da, at Enhedslisten her i en bisætning anerkender, at den internationale indsats er vigtig. Jeg er godt

klar over, at vi kan skændes om, hvor den skal foregå.

Vi mener faktisk i Socialdemokratiet, at skal der virkelig ryddes op i de mange tusindvis af kemikalier, vi har i Europa og også i Danmark i dag, skal det altså gøres internationalt. Verden har ændret sig, og tingene bevæger sig over grænser. Skal der rykkes, skal der sættes nogle hegnsplæle, skal vi sikre, at man ikke bare sætter nye stoffer ud, som der ikke er tilstrækkelig viden om, så skal det altså ske internationalt.

Så spørger hr. Søren Kolstrup, om ikke forbrugerne skal have en mulighed for også at vide, hvad der foregår. Jo, og jeg synes, de sidste dages debat om solcremer er et godt eksempel på, at de lister, hr. Søren Kolstrup her hænger sig fast i, faktisk ikke ville have hjulpet noget.

Tværtimod har Miljøstyrelsen reageret hurtigt på den viden, man har fået om, at der er nogle problematiske stoffer i solcremer, og man har bedt en række kæder om at trække produkterne tilbage. Det er lykkedes, og man er i gang med at overveje, om der skal være yderligere tiltag. Her ville de lister faktisk ikke have virket.

(Kort bemærkning).

Søren Kolstrup (EL):

Nu er der virkelig tale om hykleri! Når der kommer et nyt stof, skal forbrugernes beskyttes, men når der er tale om gamle stoffer, så skidt med det!

Jeg vil ikke beskyldte regeringen eller Socialdemokratiet for at løbe efter den sidste pressevind, det kunne ikke falde mig ind. Men jeg synes, man har et forklaringsproblem, når man siger, at det er så godt, at det kun er de sidste nye stoffer, som kan bruges som begrundelse for at fjerne et produkt. De gamle, prøvede stoffer gør tilsyneladende ikke så meget, og føler den socialdemokratiske ordfører ikke, at der er en dyb, dyb modsætning her, og at man er på rulleskøjter?

(Kort bemærkning).

Pernille Blach Hansen (S):

Jeg føler faktisk, at Socialdemokratiet og regeringen her har fødderne solidt plantet, om ikke i den jyske muld, så dog i mulden. Der er ingen rulleskøjter under os, vi er i hvert fald ikke selv klar over det i givet fald.

Det, vi er optaget af, er at sikre forbrugerne, at der ikke bruges for mange miljøskadelige kemikalier, og skal det slag vindes, nytter det altså ikke bare at vente på en effektliste med 1.400

stoffer. Det er rigtigt, at de stoffer er på den liste, fordi de er vurderet som værende problematiske for miljø og sundhed, men tingene er jo lidt mere komplicerede, end Enhedslisten fremstiller dem, og som ministeren redegjorde for.

Der er stoffer på listen, f.eks. nikkel, som i nogle produkter er problematiske, men ikke i andre. Der er stoffer, der slet ikke er med, og der er stoffer med meget forskellig virkning, alt efter i hvilket produkt de bliver anvendt. Det er en dynamisk liste, der lægger et pres på industrien, og hvis vi gør den til lovgivning, bliver den meget mindre og helt anderledes, og det vil tage meget længere tid at gennemarbejde den. Og så kan man jo ikke bagefter reagere meget hurtigt på baggrund af nye oplysninger om et stof. Det må man gøre med andre redskaber, og der skal mange, mange flere redskaber til end det ene, som Enhedslisten lige her har fået øje på.

Socialdemokratiets holdning er, at vi er enige i, at kemikalier er et problem. Vi vil også gerne se på, hvordan man kan gøre noget ved det, og man er faktisk i fuld gang, ikke mindst gennem EU.

Helga Moos (V):

Det er rigtigt, at det her lovforslag har været behandlet flere gange i Folketinget, og set ud fra vores vinkel synes vi, at selve den fælles EU-kemikaliestrategi er inde i en god gænge. I det tidsrum, der er gået, siden vi behandlede lovforslaget sidst, har vi f.eks. fået implementering af biociddirektivet, vi har fået de fælles godkendelsesprocedurer af pesticider til at forløbe på et fornuftigt plan, og vi har fælles retningslinjer for tilsætningsstoffer i fødevarer.

Så jeg synes, at EU har bevist gennem sine direktiver og rammebestemmelser, at vi også har nogle gode midler til at få skabt nogle regler for det indre marked, når det gælder mærkning og produktsikkerhed.

Vi skal jo regne med, at vi er nødt til at omgive os med farlige stoffer, og at stoffer ikke altid er farlige. Selv om de i den rå form er farlige, er de altså ikke nødvendigvis farlige i den dosis, den måde, de bliver anvendt på. Andre gange kan man tale om, at et stof er farligt, men vi må alligevel vælge at bruge det. Jeg plejer gerne at anvende bedøvelsesmiddel som et eksempel. Vi bliver altså nødt til at anvende bedøvelsesmidler, selv om enhver kan beskrive stoffet som absolut farligt; brugt forkert er det dødeligt. Men der er jo ingen grund til at bruge det forkert, og

alle kan være enige om, at det er et fornuftigt stof at bruge.

Derfor skal vi altid have anvendelsesreglerne beskrevet, samtidig med at vi beskriver, hvad det er for et stof, vi har med at gøre. Vi mener, at problemet skal løses under den generelle kemikaliestrategi, den internationale kemikaliestrategi, og de internationale direktiver eller EU-direktiverne, og at det er dér, at risikovurderingen skal foregå.

Så vil jeg også godt pointere, at når det gælder forbrugertryghed og forbrugersikkerhed, skal der ikke være noget i handelen, som forbrugerne kan tage skade af. Det er samfundets opgave at hindre, at forbrugerne bliver udsat for direkte farlige stoffer. Lige så snart vi finder, at der er farlige stoffer, må vi jo tage det op. Og der mener jeg at Miljøstyrelsen er hurtig, når der kommer viden om nye stoffer. Det er det, der er det væsentlige – hurtigheden, hvorpå vi kan agere, når vi får ny viden.

Så synes jeg, at der også er gode muligheder for den bange forbruger, for markedet kan sagtens tilbyde produkter, der sælges på miljøvenlighed og på andre særlige egenskaber, f.eks. at der ikke er parfume i, eller at der ikke er allergifremkaldende stoffer i. Man må bare ikke lave misvisende anvisning. Man må godt lave særlige produkter; der er f.eks. serien dér med pH-neutrale stoffer, naturprodukter; jeg kender dem ikke så godt, for jeg foretrækker de dér lidt mere avancerede produkter med nogle gode stoffer, hvor det hele er, som det skal være. Men de andre produkter findes jo. Det er jo lovligt at lave produkter, som man kan sælge på andre parametre.

Så jeg synes, at vi har rigtig gode muligheder for at gøre noget godt for forbrugerne. Løsningen med, at vi skal lave alle forbrugere til små kemiingeniører, der kan læse hvad som helst, synes jeg er en dårlig idé.

Og så skal jeg i øvrigt meddele fra CD, at de holdninger, jeg her har redegjort for, også dækker CD.

(Kort bemærkning).

Søren Kolstrup (EL):

Det er da al ære værd, at Venstres ordfører ikke vil blande sin personlige holdning ind i den her sag, men jeg kan forstå, at ordføreren måske også godt kunne lide de syntetiske, såkaldt avancerede stoffer.

Men pointen i Venstre, som jeg opfattede det, var, at man syntes, at det var vigtigt, at man kunne tilvælge stoffer eller produkter, som ikke indeholdt uønskede kemiske stoffer. Derfor vil jeg spørge Venstre, om Venstre har et synspunkt med hensyn til, hvordan forbrugerne så kan blive særlig opmærksom på disse stoffer, så det ikke handler så meget om fravalg, men derimod om tilvalg.

Kunne Venstre f.eks. tænke sig, at disse tilvalgsprodukter fik et særligt mærke eller en tydelig tilkendegivelse af, at her var ikke disse såkaldt uønskede kemiske stoffer?

(Kort bemærkning).

Helga Moos (V):

Altså jeg er da uendelig ligeglad med, om et kemisk stof er syntetisk eller det er naturligt. Det, der er interessant for mig, er stoffets egenskaber. Det er jo ikke sådan, at alle syntetiske stoffer er farlige og alle naturlige stoffer er ufarlige. Sådan kan man ikke skelne. Man bliver nødt til at gå ind og se på det enkelte stofs egenskab.

Når det så gælder tilvalg af produkter, jamen altså hvis man kan finde ud af ligesom blomstermærker og sådan noget på EU-basis, så har jeg det fint med, at det foregår på den måde, men det skal være på internationalt plan.

(Kort bemærkning).

Søren Kolstrup (EL):

Venstres ordfører har ret i, at et uønsket kemisk stof selvfølgelig er farligt, altså så er det farligt, uanset om det er i naturen eller det er syntetisk. Lad os endelig slå det fast; det er vi selvfølgelig klart enige om.

Men hvad betyder Venstres sidste melding? Betyder den, at en mærkning overhovedet ikke kan finde sted nationalt? Altså hvor meget skal man være enige om internationalt, for at man kan foretage en mærkning? Er det i EU-sammenhæng, eller er det i hele verden?

(Kort bemærkning).

Helga Moos (V):

Jeg har det fint med, at det foregår i EU-sammenhæng, naturligvis. Vi kan ikke tage hele verden på vores kappe.

Og når det så gælder den anden slags markedsføring, så er det jo sådan, at hvis vi tager f.eks. shampoo, er der altså nogle, der reklamerer med at være uden parfume m.v.; så det findes jo allerede.

Tom Behnke (KF):

Da vores ordfører, fru Henriette Kjær, ikke kan være til stede, har jeg lovet at sige noget på vegne af Det Konservative Folkeparti.

Jeg kan konstatere, at det er tredje gang, vi behandler forslaget fra Enhedslisten, og vi vil fra konservativ side endnu en gang udvise sympati over for forslaget, men samtidig afvise forslaget fra Enhedslisten.

Det Konservative Folkeparti er enig i intentionerne i forslaget om, at forbrugerne skal være orienteret om de produkter, de køber, men det vil være yderst ressourcekrævende at opbygge et system for Danmark alene. Og det vil da også være ganske svært at lave en præcis afgrænsning.

Lad os tage et stof, et grundstof i øvrigt, nikkel. Hvis vi ser på anvendelsen af nikkel, er der ingen tvivl om, at der er nogle, der kan udvikle nikkelallergi, f.eks. ved at bære et armbåndsur, der indeholder nikkel, og det kan være ganske plagsomt. Derfor er der også mange, der vælger at få en urrem eller et ur i et andet stof, et andet materiale, eller i hvert fald være sikker på, at der ikke indgår nikkel i materialet.

Men hvis vi samtidig ser på, at nikkel f.eks. indgår i produktionen af rustfrit stål, så ved man, at der indgår nikkel i en køkkenvask. Skulle man så i forbindelse med salg af køkkenvask påsætte labels, at i det omfang, man går rundt med denne køkkenvask på sit håndled en 12-16 timer hver dag, så kan man risikere at udvikle nikkelallergi? Det skal man selvfølgelig ikke, for den menneskelige kontakt med f.eks. en køkkenvask er meget begrænset; derfor vil det være overflødig, derfor vil det være forvirrende, og derfor vil det være ødelæggende for det mål, som Enhedslisten egentlig ønsker at opnå.

Derfor er vi, som jeg sagde, meget enig i de intentioner, at det er vigtigt, at forbrugerne har en relevant, korrekt oplysning om de produkter, de køber. Men hvis man mærker bare for at mærke, hvis man mærker mod alt, hvad der overhovedet kunne opstå af farlige eller mindre farlige produkter, produkter, som for nogle kunne være farlige, men ikke for andre, så vil forbrugeren drukne i information. Man ville drukne i overflødig information, og dermed ville forbrugerne jo ikke bruge oplysningerne til det, de skal bruge dem til, nemlig til at finde ud af at købe det ene produkt frem for det andet, men man ville se helt bort fra disse vejledninger og disse deklamationer.

Det synes vi i virkeligheden er farligt. Det er farligt, hvis vi når dertil, hvor varedeklamationer er noget, som hver mand blæser på og siger: Det kan vi alligevel ikke bruge til noget, for der står jo hvad som helst. Og graden af, i hvilket omfang det nu også er farligt, svæver et eller andet sted i horisonten. Så opnår man det modsatte af det, man ønsker at opnå.

Derfor vil vi ikke være med på den formulering, som Enhedslisten har i sit lovforslag. Vi ønsker en relevant og en god forbrugerinformation, så forbrugerne kan vælge de produkter, de ønsker at købe, og således at forbrugerne kan fravælge de produkter, de ikke ønsker at købe. Dermed må vi afvise forslaget her.

Jørn Jespersen (SF):

I SF er vi ligesom sidst, dette forslag var til behandling, positivt indstillet over for det. Deklamationer og ordentlig forbrugeroplysning er bestemt et effektivt middel i miljøpolitikken og er det også, når det drejer sig om at undgå uønskede, skadelige kemikalier i mange af de varer, vi omgiver os med.

Det er jo velkendt, at vi har brug for at gøre en stor indsats på området. Der er alt for mange farlige, alt for mange uvurderede kemiske stoffer i omløb. Vi konfronteres i alt for høj grad med dem i vores dagligdag, og de giver en lang række uønskede effekter for vores ydre miljø og for den menneskelige sundhed.

SF har også selv tidligere foreslået, at produkter, som indeholder stoffer på Miljøstyrelsens liste over uønskede stoffer, skal mærkes. Nu ligger der jo en række lister; vi har også effektiviteten, og vi har den vejledende liste over farlige stoffer. Og det, der er det relevante spørgsmål i denne her sammenhæng, er, hvordan de tre lister bedst bruges og fremmes offensivt og dynamisk som signaler til både industrien og til forbrugerne og for den sags skyld også til myndighederne, og hvordan vi kan bruge dem til at fremme en udfasning af de mest problematiske stoffer og få en helt ny kemikaliepolitik, der tager udgangspunkt i miljøhensyn og forbrugersyn og sundhed i stedet for som i dag; hvor det stort set er et ureguleret område.

Så vi vil meget gerne medvirke til at diskutere den problemstilling og finde en løsning på den i Miljøudvalget, og vi vil også lægge vægt på at få det diskuteret i forbindelse med det mandat, som regeringen skal have med til miljørådsmødet i juni, hvor Kommissionens hvidbog om en

ny kemikaliestrategi skal diskuteres med ministrene.

Vi har jo den 28. maj en høring, som er fælles mellem Miljøudvalget og Europaudvalget, om kemikaliehbogen, så lad os arbejde i fællesskab for et stærkt mandat til regeringen på det her felt, herunder forbrugeroplysning og producentansvar, samtidig med at vi jo bevarer det fokus, som er det allervigtigste, nemlig at få fjernet flest mulige af de farlige og uønskede stoffer fra markedet, så der ikke længere er noget at oplyse om.

Og så lad os, når det er sket, når vi har haft det fokus for øje, finde en ubureaukratisk model, som vi også satser på at kunne dele med ligesindede lande, sådan at der kan blive lagt maksimalt pres på for at få fjernet og reguleret de farlige og uønskede kemikalier.

Svend Aage Fauverholdt (DF):

Som det fremgår af bemærkningerne til dette lovforslag, er det ikke første gang, vi behandler lov om ændring af lov om produktsikkerhed.

Dansk Folkeparti har ikke ændret holdning siden sidst, vi behandlede dette lovforslag. Når mulighederne findes for, at vi kan fjerne nogle af de kemiske stoffer, som er nævnt i forslaget, vil vi fra Dansk Folkeparti se positivt på det. En tydeliggørelse af alle produkters indhold kan være besværligt; det må også drages ind i debatten med respekt for virksomhedernes oplysningspligt.

Importvarer kan vi selvfølgelig ikke fra dansk side have stor indsigt i, da fremstillingen og produktionen af forskellige varer er en fabrikshemmelighed. Men kan vi opnå en større forbrugerbeskyttelse ved, at der er deklARATIONER, er vi selvfølgelig med fra Dansk Folkepartis side.

Børge Klit Johansen (KRF):

Ja, dette forslag er jo et sammenkog af to tidligere forslag, og vi har ikke kunnet støtte de tidligere forslag, men alligevel vil jeg sige til hr. Kolstrup, at Kristeligt Folkeparti faktisk er positivt stemt over for intentionerne, som der bestemt ikke kan indvendes noget imod. Vi ønsker at medvirke til og arbejde for udvikling og brug af mere miljøvenlige produkter, og vi ønsker også, at der skal ske en fortsat kortlægning af produkternes påvirkning på mennesker, dyr og planter. Et middel til det kunne være en udvidelse og en tydeliggørelse af varedeklarationen.

Det, der også er kommet frem i dag, er, at den model, der så foreligger her, nok ikke er meget

forbrugervenlig. Selvfølgelig kan man sige: Uha, det ser farligt ud, så det må jeg hellere holde mig fra. Men det bliver desværre uoverskueligt, vil jeg sige til hr. Kolstrup.

Vi vil ikke afvise forslaget, og det kunne jo være, at vi kunne få en positiv dialog om de her ting også under udvalgsarbejdet, og måske sammen med alle de gode intentioner, der også er nævnt her i dag, kunne vi finde en model, som kunne virke.

Samtidig efterlyser vi også en større klarhed om vores fødevarerikkerhed og alle de her ting. For bare lige at nævne et eksempel: Jeg synes jo, det er ganske forfærdeligt, at man kan gå hen og købe vitaminpiller, der indeholder E 110 Sunset Yellow. Det er et eksempel på, hvor vanvittig industrien er, og derfor mener jeg, at der er brug for stadig at arbejde med en tydeliggørelse af de her ting og også med en advarsel til forbrugerne.

Derfor tak for forslaget.

(Kort bemærkning).

Søren Kolstrup (EL):

Jeg vil gerne takke Kristeligt Folkepartis ordfører for den positive holdning. Jeg kan forstå, at Kristeligt Folkeparti var nervøse for, om vores metode kunne komme til at være uoverskuelig. Men jeg lytter selvfølgelig også meget gerne til Kristeligt Folkeparti, hvis de har nogle mere rationelle måder at gøre det på. Hvis man har et forslag, vil jeg meget gerne høre det her.

(Kort bemærkning).

Børge Klit Johansen (KRF):

Til hr. Kolstrup vil jeg sige, at vi ikke har noget færdigt forslag, men vi vil meget gerne være med til at starte en proces, der kunne føre til noget sådant.

Den fg. formand (Inge Dahl-Sørensen):

Ordføreren for forslagsstillerne, hr. Søren Kolstrup.

Søren Kolstrup (EL):

Jeg må sige, jeg faktisk synes, at det bliver værre og værre. Ved de tidligere behandlinger af det her forslag synes jeg, der har været lidt mildere toner sådan generelt, men det er, som om man sidder fuldstændig fastlåst og er glad for den meget berømte strategi: Hår i suppen-strategien.

Jeg vil godt sige, at det her fremsatte forslag ud fra Enhedslistens betragtning er utrolig beskedent. Enhedslisten ville gerne være med til at

speede nogle egentlige nationale forslag op, hvor vi udfaser præcist, hvor vi tager hånd om tingene, og hvor Danmark er foregangsland.

Jeg synes, det ville være flot og fint, hvis vi blev overhalet indenom af den internationale udvikling, men enhver med kendskab til det her område ved, at der intet sker internationalt, at der intet sker i EU, og at EU faktisk gør det værre. Det kunne jo godt være, at fru Pernille Blach Hansen havde ret. Det kunne jo godt være, at EU var foregangsland. Det kunne da godt være. Men det er desværre ikke tilfældet. Kemikalietrykket stiger og i særdeleshed i EU, hvor kemikoncernerne jo ikke har lidt at skulle have sagt, men er en integreret del af beslutningsprocessen.

O.k., så siger man fra ministerens side: Jamen vi er enige i målene. Ministeren siger, at vi har gjort noget på ftalatområdet. Det er rigtigt. Vi har gjort noget på blyområdet. Det er rigtigt. Vi har gjort noget, hvad angår opløsningsmidler. Det er rigtigt. Vi har gjort noget, hvad angår flammehæmmere. Men hvad angår de generelle initiativer, har man ikke haft kræfter til det. Der sidder man fast. Man er i en fastlåst politisk position.

Så har et kerneargument fra den socialdemokratiske ordførers side været, at effektlisten er et dårligt redskab. O.k., men så er det dog interessant, om ikke nogle af de andre lister, man har, eller noget andet materiale, som Miljøstyrelsen udarbejder, kunne danne udgangspunkt for en effektiv liste.

Det spørgsmål, der står tilbage, er jo just: Hvorfor må vi ikke have lov til at bruge den faktiske viden, vi har i dag, de faktiske rapporter, vi har i dag, når vi gang på gang har fået at vide, at de og de stoffer virker sådan. Sidst har vi fået en revurdering af listen over uønskede kemiske stoffer. Vi fik i Status- og perspektiver for kemikalieområdet, Miljøstyrelsen 1996, en liste over, hvordan de forskellige stoffer virker, og så kommer de i de forskellige produkter.

Det der argument om nikkell kommer jo ikke bag på mig, også jeg kender det, men Miljøstyrelsen har gjort det bedre. Regeringen er bange for sin egen skygge. Erhvervsministeren er bange for sin egen skygge. Tør ikke. Man har embedsmænd til at gøre noget, men at tage sig selv alvorligt, ja, det var farligt.

Venstre har sagt det vel efter Venstres målestok positive, at man kan sige, at det dog er vigtigt, at vi kan tilvælge miljøvenlige produkter. Vi andre må så tilføje, at vi synes, det er vigtigt, at

de bliver produceret, og at de bliver godkendt. Jeg skal ikke lægge skjul på, at Enhedslisten vil slås for en grøn mærkning, der ligger i forlængelse af den røde mærkning, altså grønne økologiske produkter også inden for kosmetik m.m.

De Konservative kom med en interessant melding om, at oplysning skal være relevant. Det er korrekt. Jeg er meget enig med De Konservative deri, men så er det jo netop interessant, når man har en solcreme med 10 stoffer i, om forbrugeren rent faktisk må få at vide, hvilke virkninger disse stoffer har – ja eller nej? Men vi deltager gerne fra Enhedslistens side i en drøftelse af, hvorvidt man så at sige kommer med overflødig information.

I øvrigt skal jeg ikke undlade at bemærke, at det er interessant, at De Konservative altid, i hvert fald når det drejer sig om sundhedspolitik, er så opmærksomme over for de hormonforstyrrende stoffer, men det kniber, synes jeg, med at finde redskaber til, hvordan man inddæmmer og reducerer disse hormonforstyrrende stoffer.

Det mest opløftende i den her debat var jo sådan set meldingen fra SF og Kristeligt Folkeparti, og jeg vil så pleje nøje omgang med disse to partier og diskutere, men jeg kan forstå, at de er bange for en alt for kødelig tilnærmelse, men jeg skal da så i første omgang gøre det pr. e-mail, det er så i orden. Vi kan diskutere, hvordan vi kan finde nogle modeller, og jeg ved ikke, om jeg er naiv, hvis jeg så vil sige, at det kunne være noget, der kunne inspirere regeringen. Jeg ved det ikke, for jeg er jo klar over, at den her model ikke kan inspirere regeringen, og vi vil gerne prøve at finde nye redskaber, meget gerne. Jeg tror også, at vi kan det med udgangspunkt i den solide viden, som regeringen selv ofrer tid på at fremmane.

Men spørgsmålet er, om regeringen tør bruge den. Jeg tror, det er dér, et ydmygt sted brænder.

(Kort bemærkning).

Pernille Blach Hansen (S):

Hr. Søren Kolstrup var jo endnu en gang oppe at svinge med de helt store ideologiske faner. Jeg synes bare, han et par gange kom til at svinge sig lidt højere op, end benene kunne bære.

Et eksempel var, da hr. Søren Kolstrup sagde, at EU ikke er en del af løsningen, men en del af problemet. Der er jeg helt, helt uenig.

Er Enhedslisten ikke enig i, at kemikalieproblematikken er international? At med de bevægelser vi har af varer, går kemikalier i varer altså også på tværs af grænser, og kan Enhedslisten

overhovedet ikke i den hvidbog, der er nu, se nogle positive tanker, f.eks. at vi skal anvende forsigtighedsprincippet mere aktivt, f.eks. at industrien bliver gjort mere ansvarlig for at fremskaffe viden? Er det slet ikke positivt, eller drejer det her sig bare om, at hr. Søren Kolstrup ikke bryder sig om EU?

(Kort bemærkning).

Søren Kolstrup (EL):

Den socialdemokratiske ordfører har ret i én ting, nemlig at der i EU pågår italesættelser, og der kommer relevante input fra EU til drøftelser, f.eks. hvidbogen, men jeg synes også, det er relevant at tage fat i, hvad der sker, når den socialdemokratiske miljøminister endelig vil gøre noget. Det er nævnt, at man jo har gjort noget på ftalatområdet, men hvem er det, der har udvirket, at ministerens indsats på dette lille, afgrænsede område blev så utrolig begrænset også i forhold til børns legetøj? Hvem var det? Var det ministeren, der spændte ben for sig selv? Var det ministeren, der skød sig selv i foden? Var det fru Pernille Blach Hansen, der skød ministeren i foden?

Nej, nej, det var den centralmagt, som, og det er ikke bare en indrømmelse, for det har jeg også selv været med til at sige, er kommet med relevante italesættelser, helt klart, for EU er jo mange ting. Men det er bare interessant, hvem der, som en tysker vil sige det, »in letzter Linie« kommer og siger noget.

Hermed sluttede forhandlingen, og lovforslaget overgik derefter til anden behandling.

Afstemning

Den fg. formand (Inge Dahl-Sørensen):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Miljø- og Planlægningsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

15) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 166:

Forslag til folketingsbeslutning om sikring af reel forbrugerinformation ved butikkers ud-salg.

Af Ole Sohn (SF) m.fl.

(Fremsat 30/3 2001).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Erhvervsministeren (Ole Stavad):

Lad mig starte med at sige, at jeg mener, at reel forbrugerinformation er utrolig vigtig, og regeringen er parat til at slås for den i alle de sammenhænge, hvor muligheden for at forbedre forbrugerinformationen er til stede.

Når jeg ser på det forslag, som SF her har fremsat, om, at vi skal føje nogle ændringer ind i prismærkningsloven, så har jeg lidt svært ved at forstå andet, end at der et eller andet sted må være tale om en misforståelse. Ikke fordi formålet ikke er godt, ikke fordi det, man gerne vil her, ikke er rigtigt, men fordi vi i meget stor udstrækning i markedsføringsloven og via Forbrugerombudsmanden har løst problemet.

Jeg har svært ved andet end at læse det her forslag som et resultat af en undersøgelse, der har været nævnt i forbrugerbladet Tænk & Test, hvor det måske ikke tilstrækkelig klart er fremgået, at vi har en række regler håndhævet, udstukket af Forbrugerombudsmanden i markedsføringsloven, hvor jeg i øvrigt mener, at det her bør høre hjemme også i den udstrækning, hvor vi skulle ind og foretage justeringer i forhold til de regler, vi kender i dag. For markedsføringsloven håndhæves af Forbrugerombudsmanden, hvorimod vi ikke har tilsvarende muligheder for håndhævelse, når vi er inde i prismærkningsloven. Det eneste sted, man kan gå hen med overtrædelse der, er faktisk til politiet, og der siger al erfaring, at det på forbrugerområdet er et så vidtgående skridt, at det stort set aldrig forekommer.

Så til hr. Ole Sohn vil jeg klart sige: Regeringen vil meget gerne tilslutte sig fuldt og helt de ambitioner og intentioner, der ligger i det her forslag. Vi er selvfølgelig også parat til at diskutere, om der er behov for nogle justeringer og nogle forbedringer i forhold til det eksisterende.